

STAKLAREVA LJUBAV

Sav zanesen, dečak je posmatrao kako se nadimaju očeve grudi a bezoblična užarena masa, na vrhu duge staklarske cevi, pretvara u prozirnu staklenu zdelu za voće i kolače.

- Kad porastem, i ja ću postati staklar! - reče mališan a otac ga, odloživši posao, zbunjeno pogleda.

- Za staklare su potrebna jaka pluća a ti jedva uspevaš da ugasiš rođendansku sveću. Nije to posao za tebe, sinko! Beži od staklarske peći kao od kuge dok ti nije spržila lice i dušu... - staklar začuta i s tugom se zagleda u dečakove zlataste oči. Takve u porodici nikada niko nije imao, niti je iko bio tako prozračan i tanak. - Idi, igranj se, dete ... - otac uzdahnu. - I ne dolazi više ovamo!

Ali, dečak nije bio u stanju da poslušava očev savet. Sjaj i prozirnost stakla privlačili su ga više od bilo čega na svetu. U blesku rose video ga je, u kapima kiše, u bojama duge, u snu. Čak mu je i potok ličio na neko tečno staklo koje skakuće preko kamenja i koje se negde u daljini pretvara u stakleno jezero naseljeno prozračnim jezerskim vilama. Je li čudo što on, kradomice, nastavi da odlazi u staklaru? Što zanemari i san i igru? Ali, bez obzira na to koliko se trudio, grudva na vrhu duvaljke nije se pretvarala u pehar ili zdelu. Mrtva i mutna visila je neko vreme a onda se otkidala i padala na tlo kao neka nakazna voćka.

Brže od iverja niz planinsku reku, oticali su dani, meseci, godine. Ali, dečak nije odustajao, delimično zbog tvrdoglavosti, delimično zbog priča starih staklara da u staklenoj rudači živi čarobnjak koji se pojavljuje jednom u sto godina, onome ko ga ugleda darujući sposobnost da od stakla načini sve što zaželi: od sklenog cveta do ptice.

- Kad bi mi se, makar na trenutak, ukazao! - sanjario je mališan i iz sve snage duvao u cev sve dok staklena masa nije počela da širi kao mehur. Ali, da od mehura napravi zdelu, nije mu polazilo za rukom, i on se zaricao da više neće odlaziti u staklaru. Pa ipak, već sutradan je tamo išao kao da ga noge same nose.

Ponekad mu se činilo da u staklu vidi nečije lice kako se smeši, ali to bi trajalo tek tren i smešak bi se gasio kao da ga nije ni bilo. No, i pored neuspeha dečak je u staklaru odlazio sve češće i ostajao sve duže. Jedne noći on vide kako provejava kru-pan i vlažan sneg i zatrpava krošnje drveća i pločnike. - Ne načinim li noćas stakleni cvet prozračniji od mehura sapunice, više nikada ovamo neću doći! - promrmlja dečak i zamoči cev u vrelu, žitku masu.

Već su ga grudi bolele od duvanja a grudva nikako da se počne širiti. Tek pred zoru on vide kako se staklena masa uvija i preobražava u kristalni cvet kakav nika-da niko nije video. Van sebe od radosti, on savi dugu svetlucavu dršku, napravi za nju postolje i odloži cvet na policu. Zatim uze novu grudvu i začudi se: kao da je od pene bilo načinjeno, staklo se stade tanjiti i pretvarati u pticu dugog repa u kome su se prelivale najnežnije i najblistavije dugine boje. „Da napravim još jednu pre nego što majstori uđu u staklaru”, pomisli ali, kada se stakleni mehur raširi, on vide kako se, umesto u pticu, tmasta i bezoblična grudva preobražava u devojčicu tako prozračnu i blistavu da su ga od sjaja njenog lica oči bolele.

Kao opčinjen stajao je neko vreme i zurio u nju.

- Aj, kad bi progovorila ili koraknula... - uzdahnu i istovremeno se podrugnu samome sebi: ko je još video staklo koje korača ili govori? Samo budala može poželeti nešto što ne biva...

- Ko to kaže? - staklena devojčica se zakikota, poskoči i malim hladnim prstom dotače dečakov obraz, pa poče da raste. Bila je već skoro dečakove visine kad mali staklar ču korake radnika koji su dolazili na posao.

- E, svašta! - progunđa dečak. - Već je počelo da mi se priviđa staklo koje raste i govori! - on nadlanicom protrlja oči uveren da sanja, ali devojčica je i dalje, svejedno, stajala kraj njega i prekorno ga posmatrala.

- A što ne bi govorilo? - reče ljutito.

- Zato što je to nemoguće! - odvrati dečak.

